

O mărturie remarcabilă a lui Napoleon

În singurătatea exilului său de pe insula Sfânta Elena, Napoleon reflecta la viața sa foarte agitată. Printr-un capelan ajunsese în posesia unei Biblii din care citea mult. Persoana Fiului lui Dumnezeu, devenit Om, făcea o impresie profundă asupra sa. Când se gândea la Hristos și apoi la propria sa viață, comparația i se părea prea enormă. El a vorbit de mai multe ori despre aceste lucruri anturajului său, odată chiar în felul următor:

„Pe vremea gloriei mele puteam să entuziasmez cete întregi de oameni într-atât, încât și-ar fi riscat cu bucurie viața pentru mine. Dar pentru aceasta era nevoie de prezența mea personală printre soldați. Trebuia să mă uit la ei, să-i încurajez, să-i fac să-mi simtă superioritatea. Ei treceau atunci prin foc. Dar acum, când stau pe această insulă, unde sunt cetele care luptau pentru mine, care își puneau bucuroși viața în joc pentru mine, care cucereau împărății pentru mine? Cine dintre toți acei oameni mi-a rămas fidel? Așa pățesc toți oamenii mari ai acestui pământ. Așa le-a mers lui Cezar și lui Alexandru. Am fost uitați. Abia murise Ludovic al XIV-lea, că a și fost lăsat singur în camera sa mortuară. Cel care zăcea acolo nu mai era marele suveran. Era - un cadavru. Numai puține zile și îmi va merge și mie la fel. Ce deosebire ca de la cer la pământ există totuși între menirea lui Napoleon și cea a lui Isus Hristos! Ce prăpastie există între nenorocirea mea și guvernarea eternă a Fiului lui Dumnezeu! Opera mea zace în ruină deja înainte de moartea mea, în timp ce lucrarea lui Hristos, care a murit acum aproape optsprezece secole, este încă la fel de cunoscută și de plină de viață ca pe vremea când a realizat-o!

Iar în ceea ce privește timpul, lucrarea lui Hristos nu numai că a rămas în onoare până în ziua de azi, ci, mai degrabă, a devenit tot mai mare. Pentru că oriunde v-ați duce în lume, pretutindeni veți întâlni un Isus care este predicat, iubit și adorat. Unde este omul pentru care soldații săi să mai lupte până la biruință și atunci când el a murit? Eu mai trăiesc și oștirile mele deja m-au uitat. Alexandru, Cezar, Carol cel Mare, ca și mine, au întemeiat imperii. Dar pe ce ne-am sprijinit noi puterea? Pe forță. Isus Hristos, dimpotrivă, și-a construit Împărăția pe dragoste și în clipa aceasta mii de oameni și-ar da bucuroși viața pentru El.

Hristos voia ca oamenii să-L iubească. Acesta este lucrul cel mai greu de obținut. El cerea inima lor. El voia să posede inima - altceva nu cerea - și El a primit-o. De aici concluzionez că El este Dumnezeu. Alexandru, Cezar, Hannibal au naufragiat cu tot geniul lor. Ei au cucerit lumea, dar n-au reușit să câștige nici măcar un prieten. Legătura dintre Isus Hristos și ai Săi este sfântă. Toți cei care cred cu adevărat în El, iubesc pe Cineva pe care nu L-au văzut. Aceasta este inexplicabil pentru rațiune. Și aceasta este ceea ce admir mai presus de orice. Cu cât mă gândesc mai mult la aceasta, cu atât mai mult sunt convins de divinitatea lui Hristos.”

Titlul original: „Ein bemerkenswertes Zeugnis Napoleons”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 306-308.